

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **S. M. S. S.**, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016, č. j. OAM-640/ZA-ZA11-P18-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se včasné podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl

o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je ve vztahu k České republice nepřípustná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), a řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Nařízení Dublin III“), je Rakousko.

II. Shrnutí žalobních bodů

V žalobě ze dne 24. 8. 2016, doručené krajskému soudu dne 26. 8. 2016, se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Za žalobní body žalobce označil nerespektování ustanovení § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), a čl. 17 Nařízení Dublin III.

Žalobce shrnul, že žalovaný za stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu považoval ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III Rakousko, jelikož to bylo první zemí, kde žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce byl od 6. 5. 2015 do 16. 5. 2015 držitelem platného víza vydaného Českou republikou (dále jen „ČR“), nicméně Rakousko nevyužilo možnost požádat ČR o převzetí žalobce zpět v souladu s čl. 21 odst. 1 Nařízení Dublin III. Žalovaný zároveň neshledal žádné systematické nedostatky v azylovém řízení a podmínkách pro přijetí žadatelů na území Rakouska. Žalobce si je vědom, že čl. 17 Nařízení Dublin III upravuje pouhé diskreční oprávnění a na postup podle něj neexistuje právní nárok, nicméně žalovaná měl s ohledem na závěr o nepřípustnosti podané žádosti zdůvodnit, proč v konkrétním případě nebyl čl. 17 Nařízení Dublin III aplikován. V tomto směru žalobce analogicky odkázal na rozhodování správního orgánu o neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, kdy je správní orgán povinen v rozhodnutí zdůvodnit, proč se v jeho případě azyl z humanitárních důvodů neuděluje. Tato povinnost správního orgánu vyplývá ze zákazu libovůle, který je úzce spojen s mírou správního uvážení, již správní orgán disponuje. Pokud by žalovaný nebyl povinen zabývat se možností aplikace čl. 17 Nařízení Dublin III, vyvstalo by nebezpečí zneužití správního uvážení. Žalobce konstatoval, že je mu znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34, na základě kterého by neměl být na první pohled vůči žalobci čl. 17 uvedeného nařízení aplikovatelný, avšak žalobce se domnívá, že čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III neměl být v jeho případě vůbec aplikován. Jedním z kritérií určení příslušného státu, jež Nařízení Dublin III upravuje, je dle čl. 12 Nařízení Dublin III právě vydání víza nebo povolení k pobytu. Zároveň toto nařízení pamatuje i na situace, kdy vízum vydané jedním z členských států již není platné. Žalovaný měl proto dle názoru žalobce postupovat dle ust. čl. 12 odst. 4 Nařízení Dublin III a nikoliv podle čl. 3 téhož nařízení.

Žalobce dále poznamenal, že o mezinárodní ochranu požádal v Rakousku dne 8. 5. 2015 a do ČR přijel dne 22. 7. 2016, tedy více než rok po podání žádosti v Rakousku. Impulsem pro opuštění Rakouska byla informace od právníka, že v Rakousku mezinárodní ochranu s největší pravděpodobností nedostane. Z důvodu obav žalobce z možného nuceného navrácení do Iráku proto území Rakouska opustil. Žalobce poukázal na obecně známou skutečnost, že celková bezpečnostní situace v Iráku je v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu špatná. Zároveň z dostupných statistik Ministerstva vnitra ČR vyplývá, že od roku 2015 nebylo v případě žadatele o mezinárodní ochranu v Iráku vydáno žádné negativní rozhodnutí, což svědčí o tom, že Ministerstvo vnitra ČR situaci v Iráku považuje za nebezpečnou. Rakousko však nepřiznává ochranu všem žadatelům z Iráku, a proto skutečně hrozí, že bude žalobce v případě zamítavého rozhodnutí, navrácen do Iráku.

Žalobce má za to, že v situaci, kdy se jedná o žadatele o mezinárodní ochranu pocházejícího ze země, kterou ČR považuje za natolik nebezpečnou, že všem jejím příslušníkům uděluje některou z forem mezinárodní ochrany, měl žalovaný zvážit aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III. Jedním z účelů, kterému čl. 17 Nařízení Dublin III slouží, je solidarita mezi členskými státy. Statistiky o žádostech o mezinárodní ochranu naznačují, že rakouský azylový systém je přetížen a Rakousko pravděpodobně není schopné vypořádat se s tolika žádostmi o mezinárodní ochranu. I tato skutečnost podporuje závěr, že by členské státy měly aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III v rámci rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu zvažovat a jeho nevyužití odůvodnit. Vzhledem k tomu, že žalovaný takto neučinil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 9. 2016, doručeném krajskému soudu dne 30. 9. 2016, uvedl, že popírá oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či Nařízení Dublin III a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí.

Žalovaný poznamenal, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC je zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rakouska, a proto je Rakousko příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení Dublin III. Ačkoliv je žalovanému známo, že byl žalobce v době podání žádosti v Rakousku držitelem platného víza vydaného ČR, rakouská strana nevyužila možnosti požádat ČR o převzetí žalobce ve smyslu čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III. V tomtéž článku je dále uvedeno, že pokud není žádost předložena ve stanovených lhůtách, je k posouzení žádosti příslušný členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že Rakousko je příslušným členským státem k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dne 29. 7. 2016 požádal Rakousko o přijetí žalobce zpět na své území, načež Rakousko dne 3. 8. 2016 uznalo svou příslušnost k posouzení této žádosti. V podrobnostech poté žalovaný odkázal na obsah správního spisu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvedl, že Rakousko je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopno zajistit dodržování lidských práv a správních předpisů. Rakousko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Žalovaný podotknul, že ČR má možnost posoudit předmětnou žádost za předpokladu, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což však není případ Rakouska, přičemž v tomto směru odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, sp. zn. 9 Azs 118/2016. Žalovaný se domníval, že by postup, jehož se domáhá žalobce, obcházel pravidla a smyslu Nařízení Dublin III, přičemž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. 9 Azs 27/2016. Co do analogického postupu v případě udělování azylu z humanitárního důvodu žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, sp. zn. 9 Azs 118/2016.

Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím věcným, a ačkoliv tedy bylo řízení o žádosti v jednom členském státě zastaveno, protože jej bylo třeba formálně ukončit, žádost žadatele a jeho případné právo na azyl bude dále posuzováno, byť před orgány jiného státu.

S ohledem na vše výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Z předloženého správního spisu zdejší soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 27. 7. 2016, přičemž téhož dne poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný a jeho náboženským přesvědčením je Islám – sunna. Ke způsobu na území ČR uvedl, že vstoupil na území ČR letecky dne 5. 5. 2015 na základě českého víza. Ke svému zdravotnímu stavu konstatoval, že podstoupil dvakrát operaci hlavy, ale jinak je zdravý. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil problémy, které měla jeho rodina s jinou rodinou, na základě kterým mu otec doporučil, aby odjel do Evropy a zachránil si život. Spor vznikl kvůli rodinné cti, neboť se žalobce zamiloval do dívky, která k předmětné rodině náleží. Dva muži z dívčiny rodiny na žalobce zaútočili a chtěli jej zabít. Svě zranění hlavy měl právě z tohoto sporu. Rodina, se kterou byl ve sporu, je velmi mocná a žalobce by se nemohl domoci svých práv. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 7. 2016 nad rámec výše uvedeného vyplývá, že žalobce se se žádostí o pomoc obracel taktéž na místní policii, nicméně tato řekla, že rodina dívky je velmi mocná a policie proti nim nemůže nic dělat. Žalobce si nebyl jistý, zda by bylo lepší žádat o pomoc v jiném městě či okrese. Dále uvedl, že se po incidentu dále s dívkou nescházel a jejich vztah skončil, nicméně měl za to, že ani přestěhování do jiné části vlasti by mu nepomohlo, neboť by jej rodina dívky našla všude. Žalobce konstatoval, že by mu po návratu do vlasti hrozilo ohrožení na životě, neboť mu rodina dívky pohrozila, že jej zabije. Ke svému odjezdu do Rakouska sdělil, že se obával, že když mu skončí platnost víza v ČR, bude poslán zpět do Iráku, proto se rozhodl odjet do Rakouska. Tam mu však řekli, že nemá nárok na azyl, a proto odjel zpět do ČR. Žádné

oficiální rozhodnutí však žalobci nedali, nicméně právník řekl, že azyl nezíská. Žalobce nevěděl, že o azyl mohl požádat ihned po příletu do ČR.

Součástí spisu je dále doložené lékařské potvrzení psané v anglickém jazyce ze dne 12. 9. 2015, ve kterém je potvrzeno, že žalobce podstoupil operaci hlavy.

Dále bylo zjištěno, že žadatel předložil v průběhu správního řízení, konkrétně dne 1. 8. 2016, žalovanému cestovní doklad.

V. Řízení před správními soudy

Žalobce se zároveň s podanou žalobou domáhal přiznání odkladného účinku žaloby, přičemž tomuto návrhu krajský soud v Brně usnesením ze dne 20. 9. 2016, č. j. 22 Az 12/2016-23, nevyhověl.

V.a Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2016

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 24. 11. 2016, č. j. 22 Az 12/2016-40, rozhodl tak, že řízení podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu zastavil. Krajský soud tento závěr odůvodnil tím, že provedenou lustrací k osobě žalobce bylo soudem zjištěno, že žalobce byl dne 24. 10. 2016 předán Cizineckou policií do Rakouska. Tuto skutečnost si soud ověřil rovněž dotazem na Správu uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR a na žalovaného, jenž uvedl, že současné místo pobytu žalobce mu není známo. Krajský soud následně rozhodl tak, jak je výše uvedeno, s odůvodněním, že se žalobce nezdržuje v místě, které soudu uvedl jako místo svého pobytu, a jiné místo pobytu se nepodařilo zjistit, a to ani ve spolupráci se žalovaným. Krajský soud konstatoval, že svým postupem vyčerpal všechny standartní možnosti, kterými bylo možno místo pobytu žalobce zjistit a považoval za prokázané, že jeho pobyt není znám.

V.b Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.02.2017

Na základě kasační stížnosti žalobce, podané prostřednictvím Organizace pro pomoc uprchlíkům, která jej zastupovala v řízení před krajským soudem, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016-38, citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku vyslovil níže citované závěry.

Nejvyšší správní soud uvedl, že již v řadě svých rozhodnutí formuloval požadavek, aby soudy při zjišťování pobytu žadatele vyvinuly patřičné úsilí, tedy aby jejich postup nebyl ryze formální. V řízeních, která se týkají tzv. dublinských transferů, Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečné, omezí-li se krajské soudy pouze na zjišťování místa pobytu na území ČR, když je zřejmé, že žalobce již toto území (nikoli dobrovolně) opustil. Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 75/2009-51, kdy dospěl

k závěru, že zastavení řízení podle ust. § 33 písm. b) zákona o azylu je v případě žadatele o mezinárodní ochranu, který byl předán k řízení o žádosti do příslušného členského státu, opodstatněné pouze tehdy, pokud krajský soud využil možnosti zjistit místo pobytu žadatele za pomoci prostředků, jež mu nabízí příslušné unijní předpisy. Ačkoli tedy krajský soud v odůvodnění svého usnesení tvrdil, že rozhodoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, je zřejmé, že požadavky vymezené judikaturou nesplnil, neboť řízení zastavil hned poté, co se dozvěděl o předání stěžovatele do Rakouska, aniž by se pokusil zjistit místo jeho pobytu v tomto státu. Dotaz na dublinské středisko navíc nebyl jedinou možností, která se krajskému soudu nabízela. Vzhledem k tomu, že měl žalobce v řízení před krajským soudem zástupce, by se jako logický a snadný postup jevil dotaz právě na tohoto zástupce, zda mu současné místo pobytu žalobce není známo.

Jelikož krajský soud nepostavil najisto, zda místo pobytu žalobce skutečně nelze zjistit, nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Usnesení o zastavení řízení tedy nebylo vydáno v souladu se zákonem, a proto jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud však považoval za nutné zhodnotit nové okolnosti vzešlé z řízení o kasační stížnosti, zejména vlastní snahu doručit žalobci výzvu na adresu v Rakousku uváděnou zástupkyní žalobce a následné ustanovení opatrníka – mimo jiné i proto, že, stejně jako krajské soudy, je i Nejvyšší správní soud vázán povinností řízení podle ust. § 33 zákona o azylu zastavit, nastoupí-li podmínky předpokládané hypotézou tohoto ustanovení. Nejvyšší správní soud učinil snahu doručit žalobci výzvu k prokázání majetkových poměrů na adresu v cizině uváděnou v kasační stížnosti, která se následně vrátila jako nedoručená s poznámkou, že adresát nebyl zastižen a zásilku si nevyzvedl (nicht behoben/claimed). Nejvyšší správní soud následně ustanovil žalobci opatrovnici, ale nikoli proto, že by pobyt žalobce nebyl znám, ale proto, že se žalobci nepodařilo doručit na známou adresu v cizině. Nejvyšší správní soud uzavřel, že je dále na krajském soudu, aby provedl patřičné šetření, zejména dotazem na odbor dublinského střediska žalovaného, za účelem zjištění, zda se stěžovatel na uváděné adrese zdržuje, popřípadě zda je známo jiné místo jeho pobytu v Rakousku či jiném státě.

K námitkám žalobce týkajících se nebezpečí spojených s aplikací ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvedl, že dané ustanovení jako takové právo na účinný opravný prostředek žadatelů o mezinárodní ochranu porušovat nemůže, je-li aplikováno s přihlédnutím ke specifikům spojeným s takovými případy, zejména s ohledem na pravděpodobnou nepřítomnost žadatele na území ČR. Odkladný účinek opravného prostředku není obligatorní a členské státy jsou povinny zajistit, aby žadatel o mezinárodní ochranu měl alespoň možnost o odkladný účinek požádat a aby nebylo rozhodnutí o přemístění vykonáno, dokud nebude o žádosti o odkladný účinek rozhodnuto. V tomto směru nebylo žalobci právo na účinný opravný prostředek upřeno. Nejvyšší správní soud dále nespátňuje v zákonném příkazu zastavit řízení pro neznámý pobyt žadatele o mezinárodní ochranu také tehdy, byl-li již předán do státu příslušného o jeho žádosti rozhodnout, překážku v přístupu k účinné soudní ochraně. Soudy jsou povinny vyvinout určitou, nikoli jen formální snahu, aby místo pobytu žadatele zjistily. Zároveň samotnému žadateli nic nebrání soud o aktuálním místě svého pobytu informovat. K zastavení řízení by pak mělo dojít pouze

tehdy, pokud místo pobytu žadatele opravdu nelze zjistit, v důsledku čehož soud nemá žádnou možnost s žadatelem komunikovat. Potom však již nelze ani hovořit o účinné soudní ochraně, neboť v případě meritorního projednání žaloby by se žadatel o následném rozhodnutí ani nedozvěděl. „Černému scénáři“ uváděnému žalobcem v kasační stížnosti, tedy předání žadatele do země, u níž existují závažné důvody domnívat se, že vykazuje systémové nedostatky v azylových procedurách, před tím, než krajský soud rozhodne o samotné žalobě, by měl zabránit právě odkladný účinek žaloby, neboť v tomto případě může stěžovateli opravdu hrozit vážná újma.

Obecně však Nejvyšší správní soud setrval na stanovisku, že prováděním společné evropské azylové politiky žadatelům o mezinárodní ochranu vážná újma vzniknout nemůže. Tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě. Neměl by tedy být rozdíl v tom, zda o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bude rozhodovat ČR nebo Rakousko. V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum, což je zaručeno ve všech členských státech Evropské unie.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že k absurdní situaci, kdy by bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí, v jehož důsledku došlo k předání žadatele o mezinárodní ochranu do příslušného státu, zastaveno pouze proto, že došlo k tomuto předání, za nyní účinné právní úpravy docházet nemůže, budou-li ze strany soudů respektovány zejména judikaturou vytyčené požadavky, jak zajistit, že žadatel o mezinárodní ochranu nebude na svém právu na účinný ochranný prostředek zkrácen. Jelikož však v projednávané věci krajský soud těmto požadavkům nedostál, bylo žalobci právo na přístup k soudní ochraně odepráno, bylo toto důvodem pro výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem ke zrušení předchozího rozhodnutí krajského soudu se řízení vrátilo do stadia před napadnutím žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem a vytykané vady řízení odstranil.

VI. Nové právní hodnocení krajského soudu

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Zdejší soud, vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, provedl šetření za účelem zjištění, zda se žalobce stále zdržuje na adrese, jež uvedla Organizace pro pomoc uprchlíkům v kasační stížnosti, popřípadě zda je známo jiné místo pobytu v Rakousku či jiném státě. Krajský soud takto učinil dotazem na Dublinské středisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, jakož i na Organizaci pro pomoc uprchlíkům, a to dne 12. 4. 2017. Ze strany Dublinského střediska žalovaného bylo soudu prostřednictvím vyjádření ze dne 27. 4. 2017 sděleno, že na základě dotazu adresovaného Spolkovému úřadu pro imigraci a azyl, rakouská strana sdělila, že s ohledem na rakouské právní předpisy upravující ochranu osobních údajů, nemohou sdělit žádné bližší informace v dané věci, nicméně poznamenala, že adresa posledního pobytu žalobce známá krajskému soudu, tedy K. 12, I., již není v současné době aktuální. Organizace pro pomoc uprchlíkům ve své odpovědi ze dne 25. 4. 2017 na dotaz soudu uvedla, že se jí nepodařilo adresu místa pobytu žalobce zjistit.

Krajský soud se dále přednostně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud,

který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... *je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas*“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že „... *je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl*“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „... *je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů*“. Za

nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Soud nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, které otázky správní orgán považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné, přičemž v podrobnostech odkazuje na níže uvedené odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Jádrem podané žaloby je především možnost aplikace čl. 17 Nařízení Dublin III. K vyjádření se k této otázce je však nejprve nutné vyjasnit námitku žalobce, dle které měl žalovaný stát příslušný k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce určit dle čl. 12 odst. 4 Nařízení Dublin III a nikoliv podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III.

Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení *zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*

Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany *nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Dublin III *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*

Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*

Podle čl. 12 odst. 4 Nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.*

Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III *kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III.*

Podle čl. 17 odst. 1 první pododstavec Nařízení Dublin III se odchylně od čl. 3 odst. 1 *může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*

V tomto ohledu je nutné přisvědčit žalobci, že v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku, tedy dne 8. 5. 2015, byl žalobce držitelem platného víza vydaného ČR. Tato skutečnost není mezi stranami nikterak sporná a taktéž sám žalovaný ji v napadeném rozhodnutí uvedl. Za daných okolností by tedy bylo možné za stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu považovat ČR, a to v souladu s čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III, dle kterého *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.* Je však třeba konstatovat, že tento závěr o příslušnosti členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nenastává automaticky, ale pro jeho aplikaci je zapotřebí taktéž aktivita ze strany státu, v němž byla žádost následně fakticky podána, ačkoliv se jedná o členský stát odlišný od členského státu příslušného podle čl. 12 odst. 2

Nařízení Dublin III. Tato nutná aktivita je poté vyjádřena v čl. 21 odst. 1 Nařízení Dublin III, dle kterého *pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána ve smyslu čl. 20 odst. 2, požádat druhý členský stát, aby žadatele převzal. Bez ohledu na první pododstavec v případě nalezení shody v rámci systému Eurodac s údaji zaznamenanými podle článku 14 nařízení (EU) č. 603/2013 se žádost zašle do dvou měsíců od nalezení dané shody podle čl. 15 odst. 2 uvedeného nařízení. Pokud není žádost o převzetí žadatele předložena ve lhůtách stanovených v prvním a druhém pododstavci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém byla žádost podána.* Jak vyplývá z obsahu správního spisu i ze zdůvodnění napadeného rozhodnutí, Rakousko nepředložilo v požadované lhůtě ČR žádost o převzetí žalobce, čímž se příslušným členským státem k posouzení žádosti žalobce stalo ve smyslu čl. 18 a čl. 21 odst. 1 Nařízení Dublin III skutečně Rakousko. Jak správně poznamenal žalovaný, žalovaný následně po podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu na území ČR požádal dne 29. 7. 2016 Rakousko o přijetí žalobce zpět na své území, načež Rakousko přípisem ze dne 3. 8. 2016 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobcem namítaný postup dle čl. 12 Nařízení Dublin III v nyní řešeném případě nebyl z důvodu pasivity rakouské strany dále možný a v tomto směru nelze žalovanému v jeho následném postupu ničeho vytýkat.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou dále vypsány relevantní články Nařízení Dublin III, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud k tomuto poznamenává, že cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o Nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje Nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). Žalovaný provedl postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedených v kapitole III Nařízení Dublin III, dokud nedospěl ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný ve smyslu čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III postupně vyloučil uplatnění všech kritérií uvedených v čl. 8 až 15 Nařízení Dublin III, a z tohoto důvodu byl nucen aplikovat kritérium dle čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení Dublin III, kdy z provedené lustrace v databázi EURODAC zjistil, že prvním členským státem, ve kterém žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, bylo Rakousko. K posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu tedy bylo bezpochyby příslušné právě Rakousko, které nevyužilo výše specifikované možnosti požádat ČR o převzetí žalobce ve smyslu čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III ve spojení s čl. 21 odst. 1 téhož nařízení, přičemž následně příslušnost k tomuto posouzení přijalo.

Žalobce se však domáhá aplikace diskrečního oprávnění obsaženého v čl. 17 odst. 1 Nařízení Dublin III, resp. vypořádání použití tohoto ustanovení.

Předmětem sporu v nynějším řízení je tedy posouzení otázky, zda správní orgán, který v souladu s Nařízením Dublin III rozhoduje o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a konstatuje příslušnost jiného státu, je povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí vždy také tím, proč nevyužil diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 Nařízení Dublin III, které umožňuje členskému státu posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když k ní dle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Krajský soud konstatuje, že výše citované znění ustanovení čl. 17 odst. 1 Nařízení Dublin III výslovně uvádí, že se lze odchýlit pouze od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. K tomuto se vyjadřoval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 Azs 15/2015-50, kdy konstatoval, že „(...) *postup podle čl. 17 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/2013 představuje výjimku z aplikace obecného principu určení příslušnosti k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 3 odst. 1 nařízení (...)*“ Na to poté dále navázal Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34: „*Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít.*“ Dříve platné Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, jež bylo nahrazeno Nařízením Dublin III, umožňovalo členským státům využít diskrečního oprávnění (tzv. klauzule suverenity) i v případech, kdy byla příslušnost stanovena na základě „zbytkového“ kritéria. Toto „zbytkové“ kritérium bylo totiž zahrnuto v kapitole III, od které se členské státy mohly za pomoci klauzule suverenity odchýlit. Nařízení Dublin III to již neumožňuje, neboť ono „zbytkové“ kritérium bylo z kapitoly III unijním normotvůrcem vyčleněno do kapitoly II, přičemž odchýlit se členské státy mohou stále pouze od kritérií uvedených v kapitole III (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34).

Zdejší soud je zajisté znalý odstavce 17 Preambule Nařízení Dublin III, dle které *kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.* Jak však již dovedl Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku č. j. 6 Azs 67/2016-34: „*Na základě takto obecné formulace by se mohlo na první pohled zdát, že členské státy mohou diskrečního ustanovení využít ve všech případech. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že tak tomu není. Nejprve je nutné zdůraznit, že citovaný text působí spíše proklamativně a může sloužit jako výkladové vodítko. Avšak ani ze znění této části preambule nelze v kontextu nyní projednávaného dovozovat, že by diskreční ustanovení bylo případně využitelné ve všech případech stanovení příslušnosti. Toto proklamativní a obecné ustanovení je totiž omezeno právě zněním čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, který diskreční oprávnění atrakce zcela jednoznačně vymezuje pouze pro případy příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, který odkazuje na kapitolu III. Nejvyšší správní soud se domnívá, že pokud by unijní*

normotvůrce zamýšlel vztáhnout diskreční oprávnění i na případy příslušnosti stanovené na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III („zbytkové“ kritérium), neomezil by výslovně znění čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení tak, jak je výše uvedeno, resp. by nevyčlenil „zbytkové“ kritérium z kapitoly III.“

Krajský soud opakuje, že se žalobce srozumitelně a dostatečně zabýval posouzením, zda žalobce splňuje některé z kritérií vymezených postupně v kapitole III Nařízení Dublin III. Žalovaný zcela správně posoudil, že žalobce nesplňuje žádné z těchto kritérií, a proto je v jeho případě nutné aplikovat „zbytkové“ kritérium vyplývající z čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III, **dle kterého pokud nemůže být na základě vyjmenovaných kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém byla žádost podána.** Tímto státem poté bylo právě Rakousko. Žalovaný se rovněž detailně vypořádal s druhou podmínkou stanovenou v čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III, když zkoumal, zda v případě Rakouska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný tedy v souladu s požadavky formulovanými ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu dostal povinnosti přezkoumat, „(...) *zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků azylového řízení a v podmínkách přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014–27). Žalovaný přitom dospěl k závěru, že v případě Rakouska žádné takové závažné důvody neexistují, a zcela správně vyvodil, že nejsou známy žádné překážky, které by předání žadatele k řízení o mezinárodní ochraně v Rakousku bránily. Příslušným členským státem pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tedy bylo skutečně Rakousko, přičemž od tohoto závěru se žalovaný nemohl s ohledem na vše výše uvedené jakkoliv odchýlit.

Za situace, kdy žalovaný nemohl ve smyslu výše uvedených závěrů čl. 17 odst. 1 Nařízení Dublin III v nyní řešeném případě vůbec aplikovat, a to z důvodu nedostatku diskrečního oprávnění, je zřejmé, že pokud se žalobce ve správním řízení aplikace tohoto článku Nařízení Dublin III samostatně přímo nedovolával, nemusel žalovaný výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádět, že toto ustanovení je v projednávaném případě neaplikovatelné. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016–34, „*Bylo by zcela absurdní po správních orgánech požadovat, aby i bez příslušné námitky uváděly veškerá, ze samotné povahy věci neaplikovatelná ustanovení právních předpisů. Všechny námitky stěžovatele směřující do nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k diskrečnímu ustanovení jsou tak liché.*“

Jelikož tedy žalovaný v nyní projednávaném případě (tedy v situaci, na kterou dopadalo „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III) nemohl využít diskrečního oprávnění a správně jej taktéž nevyužil, nemohl se zdejší soud dále zabývat problematikou související s možnou aplikovatelností tohoto oprávnění. Za daných okolností nebylo třeba ze strany žalovaného odůvodňovat nepoužití čl. 17 Nařízení Dublin III, neboť jeho aplikace vůbec nepřípadala v úvahu a případné zdůvodnění jeho nepoužití by bylo zcela

neúčelné a nadbytečné. Za těchto okolností byl postup žalovaného zcela správný a krajský soud mu nemá co vytknout. Z toho důvodu vyhodnotil krajský soud tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.

Pokud žalobce v případě aplikace čl. 17 Nařízení Dublin III analogicky odkazoval na rozhodování správních orgánů o ne/udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, je třeba v této souvislosti poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozhodnutí ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016, ve kterém bylo uvedeno: „[16] *Stěžovatel se mylí, pokud se domnívá, že postup podle čl. 17 nařízení Dublin III je srovnatelný s posouzením žádosti z hlediska udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V odkazovaném případě se jedná o věcné posouzení skutečností, které vyšly v azylovém řízení najevo, z hlediska jednotlivých forem mezinárodní ochrany. K aplikaci § 14 dochází tehdy, kdy nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Oproti tomu postup dle čl. 17 nařízení je odchylkou od základních pravidel pro určení příslušnosti, jehož aplikace se zakládá výlučně na uvážení rozhodujících orgánů členského státu, proto pokud k ní nepřistoupí, není bez dalšího důvod, aby tuto skutečnost zdůvodňovaly. Byť se v obou případech jedná o diskreční ustanovení, jejich povaha je kvalitativně odlišná.*“ I tuto námitku zdejší soud nad rámec všeho výše uvedenou shledal nedůvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. května 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová